

סמון ימני

אן ליטני

בסוקים שטניים

השתוללות כל העולם המוסלמי על פירסום הספר פסוקי השטן של סלמאן רושדי הזכירה לידידים בארץ, ואולי לעמיתים בעולם, מי הם הפרטנרים לשלום באיזורנו, שעמם עלינו לחתום על ניירות-השלום, ומי הן המדינות שיערבו לניירות אלה.

הקוראים לרציחת רושדי בפה מלא, או בכתר ליבם, אינם יושבים על גדות הסיין או בשולי הפיורדים בנורווגיה, אלא הם במקרה שכנינו, היושבים 15 קילומטר מחוף-הים בנתניה. ואולי מיקרהו השולי של רושדי יבהיר את האמת המרה לספקולנטים מקומיים, שלא ייתכן שלום-אמת באיזורנו, כל עוד המסורת הדמוקרטית החילונית אינה נחלת כלל מדי-נות-העומת.

ועד הגשמת אידיאל זה, יועילו בטובם אנשי-שלום

של ישראל שלא להפקירו לידי האנטי-רושדים, כאשר רוחב מדינתנו קטן מאורך שטח-השיפוט של העיר פאריס, שבה לא ימכרו את פסוקי השטן מאי-לוצי-ביטחון, כמוכן.

וטוב שלמחות פתי אחד התעורר והבין מיהם שכ-נינו, ומיהן מדינות-המערב. לדבריו בעיתון הארץ: "המילחמה הכי מסוכנת ונוראית היא עכשיו מילחמת-הפונדמנטליסטים... מי פתי ויאמין להם, למגני הגיגים המנותקים והררכוכים האלה של המערב, ומי משוגע לסמוך עליהם? הם, שלא הצליחו לערוב לביטחון של סופר אחד, הם יערבו לביטחונה של מדינה שלמה, שגם עליה הוציאו החומייניסטים חוזה? שלא יצחקו אותנו!"

את זה לא כתב גן ליטני, אלא יוסי שריד! יוסי, טוב מאוחר מאשר לעולם לא!

חרגיל בחשבון למתחילים

את נסיגת צרפת מאלג'יריה מציגים אצלנו תמיד כמימוש הצדק האבסולוטי וכמתכון ראוי לפיתרון בעיית השטחים. אך משום-מה אף אחד ממטיפי הנסיגה שלנו אינו זכור או מזכיר שבמיסגרתו של אותו "הליך היסטורי בלתי-נמנע" טרונספרו 968,451 צרפתים, שהיו בני הדור החמישי והשישי באלג'יריה (משנת 1830), כאשר לעומתם מנו מרבליים באלג'יריה 3,156,000. הוזה אומר: כל אחד רשע טרונספר קילומטרים רבים מבינו, במיסגרת הסכסוך-שלום. והיום כבר בא הכל על מקומו בשלום, הצרפתים בצרפת והמוסלמים באלג'יריה.

ואם כבר מדברים על פרופורציות, המיספרים מן שום-מה מזכירים לי מאוד את היחס המיספרי בין אזרחי ישראל לבין ערביי השטחים...

אז חסידי הנסיגה מאלג'יריה - אתם רוצים שנאמץ את כל "ההליך ההיסטורי הבלתי-נמנע"?

סקוב: אייבי נכגש עם כהוא

"כאשר עשתה מכונתו את דרכה לשער-היציאה, זיהה הרב כהנא את אייבי נתן. הוא פתח את הדלת ולחץ את ידו. תבוא הערב! - שאל כהנא את אייבי, ואייבי הסכים ברצון."

הסקופ הזה, למי שנבהל, הוא דימויוני לחלוטין. הדיוווח הזה יתמוך באמת צרופה רק אם תחליפו את השם הנורא "כהנא" בשם "אבו-עמר", או "יאסר ער-פאת", כפי שהוא מכונה בתעודות-החבר שנמצאו אצל טובחי אוטובוס-הדמים, תחת הסעיף "חתימת יור" הוועד-הפועל."

אייבי, אני משער, לא הגיע בידיים ריקות לביתו של יאסר החביב. מעניין, אולי הוא הביא לו צילום-טבע של ג'ייל רובין, הצלמת שרוטשה על-ידי שליחיו של

אבו-עמר על חוף מעגן-מיכאל, והמסמלת רק טי-פתי-דם אחת בידי המגואלות של חובב גופות הי-הודים, ושאיבי שש ללוחצן בחום. מוזר עד כמה מתהפכות להן הפרופורציות האמורפוזיות אצל אנשי-המכנים עצמם, "אינטליגנטים", לאהבת האוייב ושינאת קבוצות בעם החולקות על דעתם.

מועדון הנשמות הגדולות

באתר השבתות האחרונות נערך בגלריה בוגרשוב רב-שיח על הסרבנות, בהשתתפות מועדון מעריצי "הנשמות הגדולות", אנשי יש גבול וסתם סרבנים מן השורה.

אותה גלריה משמשת אכסניה לביקורי חיילים, במסגרת מיפעלות התרבות של צה"ל. רק במיקרה מסתבר שגלריה בוגרשוב קשורה לתנועת ר"ץ, ותוהוה אני אם הכסף שמשלמים החיילים ביום הראשון ממך מן את סימפוזיוני הסרבנים ביום-השבת.

מעניין מה היו אומרים אנשי האתיקה בארצנו, אי-לו היה צה"ל רוכש רק סנדוויצ'ים בקייטרינג המסונף לתנועת-התחייה, וכאשר מדובר בכסף אין הבדל בין תשלום צריכת תרבות לבין תשלום על צריכת מזון. במיוחד כאשר הכסף הולך למימון פעולות פוליטיות, שאינן מזדהות במיוחד עם צה"ל ומועלו.

אגב, הרומאן של ר"ץ עם החינוך בצה"ל אינו מס-תיים בגלריה, הוא משך בעיתון חיילי צה"ל במחנה. שם התפרסמה לפני שבועות אחדים ביקורת מחמיאה של רוני סומק, על הגליון החדש של פוליטיקה, שהוא לגמרי במיקרה ביטאונה הרישמי של ר"ץ.

אנאטומיה של רצה

(המשך מעמוד 41)
מהבית למישפחה אומנת, כדי שלא יצ-טרכו לעמוד בלחצים.

"זה רק מילולי"

עורך-הדין של רוני, שימעון סס לר, טוען שרוני עשה מאמצים רבים להגיע לידי הסכם עם דליה. היה לו ברור שהיא לא תיזרק לרחוב. הוא הציע לה מימון של שכר-דירה ומזונות. ההצעה לא התקבלה. דליה רצתה שיק נה עבורה דירה.

סוכס בין בני-הזוג שרוני יקנה לדל-יה דירה בסכום שבין 26 אלף ל-35 אלף דולר. באיזור זה זה מספיק לרכישת דירה נאה. הדירה תירשם על שם הב-נות, אך לדליה תהיה זכות לגור בה עד יום מותה.

דליה הייתה צריכה לחפש דירה. היא לא עשתה זאת. רוני חיפש במקומה, והעביר לעורכת-הדין שלה, לאישור, רשימה של כמה דירות. הן נרחו על הסף, בטענה שאינן טובות.

העובדות הוציאות ניסחו, ביחד עם דליה, הסכם-גירושין מושלם, שבו ירדו לפרטי-פרטים. כמו סעיף הקובע איפה יהיו הילדות בחג-פורים. הייתה תחושה שהעניין עומד להסתיים. כש-דליה ביקשה שוב להעלות את הסכום לקניית הדירה, הסכים רוני והעלה את הסכום ל-43 אלף דולר, כדי להגיע לחתימת-ההסכם.

טסלר: "היא לחצה אותו. לא היה לו סכום כליכך גבוה, אבל הוא החליט לק-חת הלוואות - העיקר שהסיפור ייגמר!"

הצדדים עמדו לפני סיכום הרברים, ואן, באופן מפתיע, החליפה דליה את עורך-הדין שלה. התהליך החל מחדש, ודליה דרשה להעלות את הסכום לק-ניית הדירה מעל 43 אלף דולר. עורך-הדין טסלר שלח לעורכת-הדין החדשה, שושנה ברדיא, טיוטא להסכם. הסכום המוקצב לדליה הושאר בה ריק. ברדיא מילאה את המקום בסכום של 45 אלף דולר. רוני שוב הסכים.

בשלב זה התנהלו הדיונים רק בבית-המישפט המחוזי בחיפה. הם נרחו שוב ושוב. הסיבה לדחיות: דליה לא יכלה להגיע, כי הייתה מאושפזת בבית-חור-לים.

באחרונה הגיעה דליה למיטרה והתלוננה שרוני מאיים על חייה. במיטרה אמרו לה שתלך הביתה. כל עוד זה מילולי, זה לא רציני.

דליה הלכה גם לעובדות הסוציא-ליות, ואמרה להן שרוני מאיים על חייה. תשובתן: תחזרי הביתה, כדי שלא תאבדי את זכויותיך לפני המיש-פט."

עורך-הדין טסלר אמר לשופט ב-בית-המישפט, בנוכחות אנשים, שיש לזרו את ההליך המישפטי, כדי למנוע רצה.

שושנה רק: "גם השופט, יצחק יע-קובי שווילי, אשם, כי הוציא צו שעליה לישן כל לילה בבית בגן-השומרון."

שכנה סיפרה שמרכי צעק לדליה: "הסוף שלך מתקרב!" דליה רצה בבהלה למיטרה הסמוכה לבית, כדי שהיו לידה אנשים, והוא לא יפגע בה.

אקדח ברישיון

ביום החמישי בבוקר שתתה דליה קפה אצל עופרה, חברתה הקרובה. הן סיימו את הקפה, ודליה מיהרה לתלות כביסה.

בזמן שתלתה את הכביסה, ירה בה מרכי אובשני. אחרי הרצח פנה לחמ" מה הסמוכה, וברוך נפל.

יהודית, עובדת בחממה, מספרת ש-חשבה שלקה בהתקף-לב. כשאנשי מן דוד-ארום הגיעו, הוא אמר להם שדל-יה נמצאת מתחת לחבל.

היה לו רישיון לשאת נשק. לריברי עופרה, דליה התחננה במיטרה שיקחו ממנו את האקדח, אך השוטרים טענו שקשה לבטל רישיון-נשק כשאין סיבה מספקת.

מסר כי מרכי השאיר מיכתב, שבו כתב שהוא ירה ברליה. אחריכך ניסה להתאבד. הוא נמצא במעצר בבית-החור-לים הינל-יפה. לא נשקפת סכנה לחייו.

במדריה

צה"ל רכה וקשוחה

הרופאים אמרו לה

ללכת הביתה. כעבור כמה רגעים מתה.

ענת סרגופטני

לא ברור איך זה קרה בריוק. אבל זה תמיד כך, כשמישהו מת בפתאומיות, שלא ברור איך זה, בעצם, קרה. רגע לפניכך היא הייתה סתם חולה בשפעת, ואחר-כך הייתה מאושפזת בבית-החור-לים. רגע לפני כן אמרו לה הרופאים שהיא בריאה ושתלך הביתה, ואחר-כך איברה את ההכרה. זמן קצר אחרי ש-איברה את ההכרה נרמו גם המכשירים, וגופה של קרני הפסיק את המלחמה על חייו.

הלווייה לא-שיגרתית הייתה לסאל-קרני עומר, בבית-הקברות הצנאי בקר-יית-שאל בתל-אביב. הלווייה שכל הנוכחים בה היו צעירים. כי לקרני (44) לא היו הורים או קרובי-מישפחה קשר-שים, שילכו אחרי הארון.

הרבה אנשי-צבא במדים ורבה חב-רים. החיילים והחיילות שהיו בביקרה של קרני ככו מרות. צעירים במדים,

תאיל קרני אשה יפה, שעוניה בורקות

שקרני הייתה הקשר הכמעט אמהי של-הם לצה"ל.

הלווייה צבאית נראית תמיד כסכס מכובד ונקי, עם המדים ומטהי-היריות באוויר. קרני עשתה מסלול צנאי מגוון ומעניין. בשנים האחרונות התמקדה ביחידת דובר-צה"ל. היא הייתה ראש לישכתו היעילה של תא"ל יעקב אכנ, כשזה היה בתפקיד, וכשעזב אותו לפני שנים אחדות עברה לפקד על ענף בתוך היחידה.

היא הייתה מהאנשים המעטים שמר-סריהעבורה והיושר המיקצועי עומדים בראש טולס-הערכים שלהם.

אשה יפה, שענייה בורקות בעירנות, שהופעתה החיצונית הייתה חשובה לה מאוד, שתמיד נראתה מגוהצת, מצוחצ-חת ומסודרת. היא דאגה לקצינים ולח-יילים שבפיקודה, אך גם דרשה מהם, כמו מעצמה, דרישות גבוהות ומיקצר-עיות.

היא הייתה, אמרו חבריה ליחידה, אדם בעל אישיות רבי-גונית. קשוחה ור-כה, דורשת ומותרת, נלחמת ומניחה, והכל תחת דגל העקרונות שנראו בעי-ניה חשובים.

אחרי ארונה של קרני הלכה מישפ-חה קטנה ומצומצמת. אחותה, עדנה, גיסה, רם עברון ובתם לי. זו כל המישפ-חה שהשאירה קרני מאחוריה.